

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 17Csp/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118205729
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Máčajová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2118205729.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Johanou Máčajovou v právnej veci žalobcu: M. B., G.. XX. XX. XXXX, E. K. J., O. XXX/XX, zastúpený: JUDr. Vladimír Sidor, advokát, Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 886,38 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalovaného na spojenie s konaniami vedenými pod sp.zn. 17Csp/50/2018 a 17Csp/49/2018 zamieťa.

II. Žalovaný je p o v i n ň ý zaplatiť žalobcovi sumu 886,38 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 886,38 Eur od 25. 06. 2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcovi sa p r i z ň á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 04. 07. 2018 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 886,36 Eur s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobca odôvodnil svoju žalobu tým, že dňa 24. 06. 2015 žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver so špecifikáciou - celková výška úveru 1.500 Eur, výška úrokovej sadzby 17,04 %, RPMN 25,0 %, výška splátky 81,82 Eur, počet mesačných splátok 42, celková čiastka splatná dlžníkom 2.123,58 Eur, poplatok za poskytnutie úveru 150 Eur. Zavádzajúci je samotný názov zmluvy ako zmluvy o „revolvingovom“ úvere, hoci zmluva obsahuje údaje týkajúce sa dvoch úverov(úveru aj revolvingového úveru). Uvedená zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a príslušnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Výška RPMN uvedená v zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom. V zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom, nakoľko je v bode 5. (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere) zmluvy uvedená iná RPMN ako v bode 6. (Údaje o schválenom revolvingovom úvere). Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobcu ako spotrebiteľa nejasné a zmätočné, keďže neboli definitívne, žalobca sa nemohol kvalifikovane rozhodnúť, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Schválená RPMN vo výške 25,00 % uvedená v zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobcu) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok. V zmluve bola dohodnutá celková výška spotrebiteľského úveru 1.500 Eur, ktorú žalovaný krátil o sumu 150 Eur a poskytol spotrebiteľský úver v celkovej výške 1.350 Eur, teda znížený o sumu 150 Eur, ktorý predstavuje poplatok

za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Za účelom súladného výpočtu RPMN je potrebné vychádzať z výšky skutočne a preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 1.350 Eur, pri výške mesačnej splátky 46,99 Eur, splatnosti 42 mesiacov a do celkových nákladov (RPMN) je potrebné zahrnúť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, výslednou je RPMN vo výške 37,23 %, pričom v zmluve je uvedená RPMN vo výške 25,00 %. Žalovaný, aby zvýšil svoj prospech zo žalobcu, uzatvoril k zmluve i Dohodu o poskytovaní služieb. Je zrejme z výšky splátky (s poukazom na bod 6. zmluvy), že žalobca plnil i na Dohodu o poskytnutí služby. Do výpočtu RPMN je potrebné započítať aj odplatu za doplnkovú službu. Za účelom súladného výpočtu RPMN vrátane odmeny za uzatvorenú Dohodu o poskytnutí služby je potom potrebné odplatu z dohody započítať do celkových nákladov za spotrebiteľský úver. Pri výške skutočne preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 1.350 Eur, pri výške mesačnej splátky 81,82 Eur, splatnosti 42 mesiacov, ak by do celkových nákladov (RPMN) žalovaný zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, výslednou je RPMN vo výške 105,30 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rovná sume 3.586,44 Eur (t. j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru).

Žalobca ďalej namieta, že v zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. V zmluve nie je uvedená aj doba trvania zmluvy, čo spolu s absenciou termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Rovnako zmluva neobsahuje správny údaj o priemernej hodnote RPMN. Žalovaný so žalobcom spoločne so zmluvou o úvere uzavrel dňa 24. 06. 2015 aj Dohodu o poskytovaní služby závislú na zmluve. Za túto službu žalovaný zinkasoval každý mesiac popri plnení splátok na zmluvu i odplatu za dohodu mesačne vo výške 34,83 Eur, celkovo za 42 mesiacov 1.462,86 Eur. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená a spotrebiteľ - žalobca plnil za služby, ktoré mu reálne poskytované neboli, teda nejde o plnenie, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale záujmom veriteľa. Samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky, dohoda je súčasťou formulárovej zmluvy. Žalobca sa zrejme nesúlad zmluvy so zákonom pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnu cestou. Žalovaný bol predsporovými výzvami zo dňa 18. 06. 2018 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory zmluvy so zákonom. Žalovaný do dňa podania žalobného návrhu na predsporovú výzvu nereagoval. Na základe uvedeného je úver poskytnutý zo zmlúv bezúročný a bez poplatkov. Žalobca mal tak povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny, ktorá sa rovná výške poskytnutej sumy úveru vo výške 1.350 Eur. Žalobca zaplatil do dnešného dňa na účet žalovaného 2.236,38 Eur, teda o 886,38 Eur viac, ako mu bolo žalovaným poskytnuté. Uvedený preplatok tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Žalobca si zároveň uplatňuje zákonný úrok z omeškania odo dňa 25.06.2018, kedy sa žalovaný dostal do omeškania uplynutím lehoty uvedenej v predsporovej výzve.

3. Žalovaný popiera nesprávny výpočet RPMN, na preukázanie správnosti predkladá jeho rozpis. Popiera tvrdenie žalobcu, že do RPMN sa započítava odplata v zmysle individuálne dojednanej Dohody o poskytovaní služieb. Dohoda o poskytovaní služieb nie je podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytovaní služieb uzavrieť nemusel, a teda má právnu povahu individuálneho dojednanie podľa § 53 ods.2 OZ. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpisovaná, teda samostatná od obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Keďže bola dohoda dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver.

Žalovaný popiera, že by v zmluve o revolvingovom úvere absentoval údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy, keď z ustanovení čl.4 ods.4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Termín konečnej splatnosti vyplýva explicitne z Oznámenia o schválení úveru zaslanom dlžníkovi a je totožný s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Žalovaný sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu, že tento údaj musí byť v zmluve obsiahnutý výslovne. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, resp. explicitne vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru. Žalovaný zároveň popiera tvrdenie žalobcu o nesprávnom uvedení RPMN z dôvodu, že ide o úver

so zabezpečením dohodou o zrážkach zo mzdy. Žalovaný má za to, že zabezpečovací inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je na účely určenia maximálnej výšky odplaty považovaný za zabezpečenie úveru. Žalovaný navrhol v záujme hospodárnosti s uvedeným konaním spojiť konania 17Csp 50/2018 a 17Csp 49/2018. Žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu k náhrade trov konania.

4. V replike žalobca uviedol, že je zrejmé, že žalovaný neposkytol zmluvne dohodnutú výšku spotrebiteľského úveru z dôvodu započítania poplatku za poskytnutie úveru. Pokiaľ bol poplatok započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa na spotrebiteľský úver, ide o duplicitné započítanie, jednak pri poskytnutí úveru započítaním, v druhom rade ako náklad na spotrebiteľský úver premietnutý vo výške mesačnej splátky. Vo výpočte uvádza, že celková čiastka splatná spotrebiteľom predstavuje sumu 1.973,58 Eur, čo je však v rozpore so Zmluvou v časti bodu 5 a 6, kde žalovaný uvádza, že celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom je suma 2.123,58 Eur, teda suma 1.973,58 Eur +150 Eur ako poplatok za poskytnutie úveru spolu 2.123,58 Eur, pričom uvedená suma je uvedená aj v Oznámení o schválení úveru. Poplatok má povahu nákladu za spotrebiteľský úver, preto sa musí započítať do RPMN, nie do výšky úveru. Takýmto spôsobom by žalovaný získal skryté plnenia, pretože sa tým úročí suma neposkytnutých finančných prostriedkov. Žalovaný uznáva povahu poplatku za poskytnutie spotrebiteľského úveru ako vedľajšieho plnenia, ktoré je však potrebné započítať nie do výšky úveru (istiny), ale do celkových nákladov na spotrebiteľský úver. A pokiaľ žalovaný uvádza, že náklady tvoriace súčasť celkových nákladov pozostávajú v predmetnej veci z istiny, úroku a poplatku, je zrejmé, že ide o duplicitné započítanie sumy poplatku najprv pri poskytnutí spotrebiteľského úveru a potom započítaním do nákladov. Suma celkovej odmeny za Dohodu o poskytnuté služby predstavovala 1.462,86 Eur. Zmluvné dojednanie oprávňuje žalovaného na neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu, ktorá presahuje sumu poskytnutého plnenia žalovaným, t. j. sumu 1.350 Eur, je zjavne neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Dohoda o poskytnutí služby je žalobcom podpísaná v okamihu, kedy je zmluva vo fáze žiadosti o úver a nie je zrejmé, prečo by žalobca dohodu uzatváral, keď v čase jej podpisu nevedel, či bude jeho návrh na uzatvorenie zmluvy žalovaným schválený a v dohode uvádzané služby bude potrebovať. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu dojednaniu, resp. že nemohol odoprieť uzavretie takej zmluvy, aby získal úver, ale naopak, dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne dojednanie, teda skutočnosť, že spotrebiteľovi bola daná možnosť odmietnuť uzavretie doplnkovej zmluvy. Teda je zrejmé, že žalobca nemal záujem o dohodu o poskytnutí služieb, o ktorej v čase podpisu žiadosti ani nevedel, či ju využije. Žalovaný nepreukázal dobrovoľnosť uzatvoriť takúto dohodu a z obsahu zmluvy ani nevyplýva možnosť odmietnuť. Uvedenie údajov o termíne o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. Žalobca spochybňuje, že žalovaný skúmal bonitu žalobcu pri uzatváraní zmluvy, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že na Okresnom súde Trnava sú vedené 4 konania týkajúce sa 5 zmlúv o spotrebiteľskom úvere totožných strán sporu. Žalobca navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť a súčasne zaviazat žalovaného k náhrade trov konania.

5. Žalovaný sa v rámci dupliky podaním zo dňa 28.02.2018 vyjadril opätovne o nesprávnom výpočte RPMN, ktorý nezohľadňuje všetky premenlivé v jeho matematickom vzorci. Poplatok za poskytnutie úveru, jeho prípustnosť a prijateľnosť bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci U.-XXXXX/XXXX, pričom uvedený poplatok predstavuje plnenia za poskytnuté služby a ide o súvisiaci náklad pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poplatky sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojennej s poskytovaním úverov. Žalovaný poukazuje na zákon č. 132/2013 Z.z., ktorým sa zmenil § 9 ods.10 zákona č.129/2010 s účinnosťou od 10.06.2013, kedy bola zavedená výslovná úprava toho, ktoré konkrétne poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané (išlo o poplatky týkajúce sa vedenia, evidencie, správy spotrebiteľského úveru). Z uvedeného potom vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru sa netýka vedenia, evidencie, správy spotrebiteľského úveru, je teda prípustný a dovolený. Poplatok definuje svojím názvom, za čo sa platí, ide o platbu za činnosť v záujme spotrebiteľa. Ohľadne oznámenia veriteľa o schválení úveru žalovaný uvádza, že toto má výlučne informatívny charakter a je potvrdením náležitostí zmluvy. Požiadavka na písomnú formu právneho úkonu je zachovaná, ak je listina podpísaná konajúcou osobou. Ohľadne bonity žalobcu žalovaný uvádza, že skutočnosti týkajúce sa priemerného mesačného zárobku žalobcu, výšky jeho výdavkov a výšku voľných zdrojov zisťoval,

objektívne bolo možné skonštatovať, že z uvedenej sumy mohol splácať splátky úveru. Na preukázanie uvedeného predkladá žalovaný kópiu tlačiva o posúdení voľných zdrojov žiadateľa.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 06.05.2019, uvedeného pojednávania sa nezúčastnil žalobca a jeho zástupca, ktorý svoju neprítomnosť žiadal ospravedlniť z dôvodu hospodárnosti a nezvyšovania nákladov spojených so súdnym konaním a súhlasil s rozhodnutím bez jeho prítomnosti na pojednávaní. Súd tak vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom doručeným súdu dňa 04.07.2018, prednesom zástupcu žalovaného na pojednávaní, vyjadrením žalovaného spolu s prílohami zo dňa 22.11.2018, vyjadrením žalobcu, ďalším vyjadrením žalovaného zo dňa 28.02.2019, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24. 06. 2015, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi- zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, Dohoda o poskytnutí služieb zo dňa 24.06.2015, odpoveď žalovaného zo dňa 07. 06. 2018 k žiadosti žalobcu, predsporová výzva zo dňa 19.06.2018, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1.štvrtrok 2015, interaktívna kalkulačka na výpočet RPMN, zmluvné dojednania zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, hodnotenie žiadateľa o poskytnutie úveru, rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve, vrátane celým pripojeným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

7. Žalobca ako dlžník dňa 23. 06. 2015 podpísal žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, pričom vyplnil údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v časti 5. žiadosti. Žalovaný ako veriteľ podpísal uvedenú listinu dňa 24. 06. 2015, pričom vyplnil údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v časti 6. žiadosti. Žalovaný reálne poskytol žalobcovi sumu 1.350 Eur (1.500 Eur - 150 Eur), pričom žalobca na zmluvu zaplatil celkom sumu 2.236,38 Eur. Nárok uplatňovaný žalobcom tento uplatňuje ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovaného titulom bezúročnosti a bezplatkovosti uvedeného úveru, požadovaná suma je tvorená rozdielom uhradených splátok a poskytnutého úveru.

8. Podľa ust. § 166 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr.

9. Súd návrh žalovaného na spojenie vecí zamietol, nakoľko stranami sporu sú síce tie isté subjekty, avšak veci spolu skutkovo nesúvisia, keďže ide o právne vzťahy vyplývajúce z rôznych samostatných zmlúv, ktorých posúdenie si vyžaduje samostatné konanie a dokazovanie v každom jednom prípade. Na základe uvedeného súd má za to, že nie sú splnené podmienky v zmysle § 166 ods.1 CSP na spojenie vecí, preto návrh na spojenie vecí vo výroku I. zamietol.

10. Zmluva o úvere, z ktorej navrhovateľ svoj nárok vyvodzuje, je zmluvou o úvere upravenou v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák. medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Keďže však žalovaný uzavrel predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ, na daný právny vzťah sa vzťahujú zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 290 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

12. Podľa § 291 ods.3 CSP , ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 sa nepoužije.

13. Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

14. Podľa § 297 CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o

otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 Eur.

15. Podľa § 488 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“) záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

16. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

17. Podľa § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

19. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

20. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

22. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

23. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s) a z) a aa).

24. Podľa § 11 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z.,) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

25. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

27. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01. 04. 2015) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

28. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

29. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

30. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

31. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

32. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 23. 06. 2015 podpísal žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, pričom žalovaný uvedenú listinu podpísal dňa 24. 06. 2015. Nebolo sporné ani to, že žalobcovi bola poskytnutá zo strany žalovaného suma 1.350 Eur (1.500 Eur - 150 Eur) a žalobca na zmluvu zaplatil celkom sumu 2.236,38 Eur. Sporným zostalo, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, a ak áno, či zmluva obsahuje zákonom požadované náležitosti, resp. či je úver bezúročný a bez poplatkov.

33. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 24. 06. 2014 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. Na základe uvedenej zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 46,99 Eur (vrátane úrokov), resp. vo výške 81,82 Eur (spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb). Súd mal za to, že k uzatvoreniu zmluvy medzi žalovaným a žalobcom prišlo, nakoľko došlo k zhode v prejavoch vôle účastníkov zmluvy, pokiaľ ide o výšku poskytnutého úveru (1.500 Eur), ako aj pokiaľ ide o výšku ročnej úrokovej sadzby úveru (17,04 %), čo sú podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Ak aj nedošlo k akceptácii návrhu žalobcu prostredníctvom žiadosti zo dňa 23. 06. 2015, týkajúceho sa iných náležitostí zmluvy, táto skutočnosť má iné právne následky, ale nie absenciu uzavretia zmluvy o úvere.

34. Súd však dospel k záveru, že uvedený úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z nasledovných dôvodov:

35. Na základe predmetnej zmluvy sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 46,99 Eur (vrátane úrokov), resp. vo výške 81,82 Eur (spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb). Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 25,42 % a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 25,00 %. Rovnaká ročná percentuálna miera nákladov revolvingu bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 25,42 % a v časti 6. ako predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 25,00 %. Priemerná RPMN za úver predstavovala 37,67 %. Žalobcovi bola titulom

úveru vyplatená zo strany žalovaného suma 1.350 Eur (z dôvodu započítania sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500 Eur so sumou poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur), pričom žalobca podľa nepopretého skutkového tvrdenia na úver zaplatil celkom sumu 2.236,38 Eur.

36. Nesporné v danej veci je skutočnosť, že právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o úvere je vzťahom spotrebiteľským a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákona č. 129/2010 Z. z., Zákona č. 250/2007 Z. z.), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná Občianskeho zákonníka) sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01. 04. 2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd pritom poukazuje napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21. 04. 2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

37. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Skúmaním jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dátum splatnosti poslednej splátky úveru (01. 01. 2019) sa uvádza len v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pričom nebolo preukázané, že by táto listina bola žalobcovi predložená pri podpise zmluvy z jeho strany a zároveň, že by žalobca uvedené prijal písomnou formou, a preto nemožno považovať náležitosť (termín konečnej splatnosti) za uvedenú v písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Za uvedenie požadovanej náležitosti o termíne konečnej splatnosti úveru nie je možné považovať ani ustanovenie článku 4. odsek 4.5 Zmluvných dojednaní, v ktorom sa uvádza, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, nakoľko ani tu sa neuvádza konkrétny termín konečnej splatnosti a zároveň ani nejde o text predmetnej zmluvy.

38. Posudzovaním ďalších obsahových náležitostí v zmluve súd zistil, že rovnako absentuje v zmluve výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov zmysle § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 46,99 Eur, resp. 81,82 Eur, bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná

posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy.

39. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11. 05. 2016, v ktorého odôvodnení súd druhej inštancie uviedol, že „považuje za správny názor súdu prvého stupňa, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy.“ Obdobne uviedol Krajský súd v Trnave v rozsudku, č. k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13. 09. 2017, kde uviedol, že „odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzatvorená medzi účastníkmi dňa 23. 02. 2011 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona, nebolo ďalej potrebné skúmať a vyhodnocovať, či v zmluve absentuje aj ďalšia obligatórna náležitosť, odvolací súd sa preto z dôvodu hospodárnosti a účelnosti konania nezaoberal otázkou, či v zmluve absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i), ako konštatoval súd prvej inštancie.“

40. Ďalšou absentujúcou náležitosťou je aj výška RPMN, zmluva neobsahuje uvedenú základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobca neprijal písomnou formou, z uvedeného dôvodu považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že údaj o výške RPMN úveru sa dohodnúť objektívne nedá, súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci potom zo zmluvy vôbec nie je zrejmé, ktorý z viacerých údajov o RPMN má byť tým správnym údajom. Súd má za to, že v zmluve je potrebné uviesť jeden údaj o RPMN a zároveň v čase, kedy zmluvu podpisuje dlžník, nakoľko ide o údaj, ktorý má slúžiť práve spotrebiteľovi na zváženie, či zmluvu s dodávateľom vôbec uzavrie. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť.

41. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Požadovaný údaj sa uvádza iba v bode 12 ods. 12.1 zmluvných dojednaní. Súd však poukazuje na to, že keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v rámci ustanovení zmluvy.

42. Ďalej súd zistil, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil svoje povinnosti pri uzatváraní úverovej zmluvy. Žalovaný síce predložil súdu listinu s názvom Hodnotenie dlžníka, avšak s poznámkou „bez potvrdenia o príjme“, z čoho súdu nie je zrejmé, z akých podkladov žalovaný pri posúdení bonity žalobcu vychádzal, na základe čoho má súd za to, že žalovaný nepreukázal, že by posudzoval schopnosť splácať úver žalobcom, nepredložil údaje o jeho sociálno-ekonomickej situácii.

43. Ako už súd uviedol, v prejednávanej príhode sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru. Z nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu, ktoré sa považuje za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému na zmluvu celkom sumu 2.236,38 Eur, žalovanému bol poskytnutý úver v sume 1.350 Eur, z čoho vyplýva celková suma bezdôvodného obohatenia žalovaného vo výške 886,38 Eur (2.236,38 Eur - 1.350 Eur). Uvedená suma predstavuje požadované bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. Na uvedenom nič nemení ani argumentácia žalovaného, že otázka poplatku za poskytnutie úveru, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod číslom OFS - 12322/2015, je irelevantná, nakoľko úver je potrebné v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

44. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služieb, táto bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy o revolvingovom úvere pod bodom 8.1.

45. Nakoľko právny úkon uzavretia dohody o poskytnutí služieb je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súd má za to, že pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služieb, ktorá má formu predtlačenej formulára, došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobcovi ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené následky uzavretia uvedenej dohody v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti. Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprimeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho súd poukazuje na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver.

46. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpísaní zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktikou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak, ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o samostatnosti dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Súd pritom poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18Co/279/2014 zo dňa 21. 10. 2015, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom odvolací súd uviedol, že „zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede predtlačenej formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva, a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje, a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“

47. V prípade, ak sa súd v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra

1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

48. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu za dôvodnú v celom rozsahu, preto jej vo výroku II. rozsudku vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 886,38 Eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 CSP.

49. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

50. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) ku dňu 25. 06. 2018 bola vo výške 0,00 %.

52. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Žalobca preukázal, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to predsporovou výzvou zo dňa 19. 06. 2018, v ktorej súčasne poskytol žalovanému primeranú lehotu na plnenie. Súd teda zaviazal žalovaného, okrem vyššie uvedenej istiny, zaplatiť úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 886,38 Eur tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti II. tohto rozsudku. Žalovaný sa podľa žalobcu dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom 25. 06. 2018, a keďže žalovaný túto skutočnosť nerozporoval, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 25. 06. 2018 do zaplatenia.

53. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať.

59. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.